

ĽUDOVÉ ROZPRÁVKY

v podaní žiakov SZŠ

Spojená škola, Budovateľská 1309,
Vranov nad Topľou

WORLD MENZOU s.r.o.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-956-0442-5

LUDOVÉ ROZPRÁVKY

v podaní žiakov ŠZŠ
Spojená škola, Budovateľská 1309, Vranov nad Topľou

Úprava, efekty, štúdiové spracovanie: Ličko Michal, Hrbatá Eva
nadvisy čítal: Patrik Čech
zvuk nahrával: Ján Goda
Ilustrácie: žiaci ŠZŠ Vranov nad Topľou
hlas načítali: žiaci ŠZŠ Vranov nad Topľou

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia
© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0442-5

OBSAH

<i>Černokňazníkov učeň</i>	<i>4</i>
<i>Kubove príhody.....</i>	<i>20</i>
<i>O veternom kráľovičovi</i>	<i>33</i>
<i>O vlku, čo si dal šiť čižmy.....</i>	<i>47</i>
<i>Peter a Otec Nebeský v šírom údolí.....</i>	<i>62</i>
<i>Starý Bodrík a vlk.....</i>	<i>73</i>

Černokňazníkovo učenie

Bol raz jeden človek a ten mal jedného syna. Ale bol už starý a pritom veľmi chudobný, nevládal ho vychovať. Raz sa veľmi rozľútosť nad svojou nemohúcnosťou a vraví:

„Syn môj, ja som už starý, robiť nevládzem, žobrať by nám bolo hanba a zgzdovaného nemáme nič. Ty už pomaly odrastáš, si na svet súci, musím ťa dať do služby.“

„Veru otec môj.“ - odpovie syn – „Na to som už i ja myslel, lebo takto veru nevyžijeme. Voľáčo mi nájdite, vďačne pôjdem.“

Starý vzal palicu, kapsu a ostatný kúsok chleba, čo mali na bydle a vybrali sa službu hľadať. Idú, idú horami a tam vidia jedného čierneho chlapa na skale sedieť a knihy čítať. Bol to černokňazník, ale oni o tom nevedeli.

Pozdravili sa:

„Pambodaj šťastia!“

„Pán Boh daj i vám!“ – odpovedal pocestným černokňazník.

„Kdeže idete, kde?“

„Nuž, vediem si syna do služby, či by ste ho neprijal?“

„Prečo nie? Sluhu mi treba, len mi ho nechajte. Ale u mňa môže aj k všeličomu inému prísť. Čo mi dáte, keď ti ho budem aj učiť?“

Ach, čože by som Vám ja chudobný otec dal, veď sám nemám čo do úst položiť.

„Tak vieš čo? Budem ho mať u seba sedem rokov, a ak si ho po siedmych rokoch poznáte, môžete si ho zobrať, ak nie, ostane u mňa navždy.“

„Dobre.“ - vraví otec – „Nech je po vašom!“ – a myslel si pritom: - „Čo by to bola za roboty, keby som si vlastné dieťa hoci aj po siedmych rokoch nepoznal?“

I nechal syna u černokňazníka a šiel domov.

Černokňazník sa chlapca hneď začal vypytovať, či vie čítať. Tento trochu poznal litery, ale bál sa, že by to pre neho zle vypáľilo, keby sa priznal, nuž len odpovedal, že nevie, že kde by sa to bol naučil.

„No keď nevieš, tak si môj. Pod' ukážem ti, čo budeš robiť.“

S tým ho zaviedol do domu a ukázal mu jeho izbu, kde boli samé kefy a metly, potom druhú, kde boli samé knihy, a napokon tretiu, v ktorej boli iba zamknuté dvere.

„Pozri, tu budeš bývať a nič iné nebudeš robiť, iba týmito kefami a metlami knihy ometať. Keď sa ti to zunuje, vezmi tento prútik, tri razy ním šibni zamknuté dvere, a hneď sa sem zídu tvoji rovesníci aj s hračkami a budú sa s tebou hrať. Keď budeš hladný, šibni dvere raz, a hneď budeš mať jedla, koľko ti bude hrdlo ráčiť. Ja teraz odídem a vrátim sa až o sedem rokov. Ty sa tu zatiaľ správaj, ako sa patrí, aby som ťa mohol pochváliť.“

Milý čiernokňažník odišiel a chlapec ostal v dome sám ako palec. Zle mu pravda nebolo, lebo, keď na tie zamknuté dvere šibol raz, hneď sa na stole objavili lahôdky od výmyslu sveta, a keď tri razy, nahrnula sa k nemu hŕba chlapcov aj s hračkami.

Jeho však čoskoro omrzeli i chlapci i jedlá i neprestajné a nudné ometanie kníh. Otvoril jednu z nich a skúsil čítať. Spočiatku mu to išlo pomaly, ale sa od nich nemohol odtrhnúť. Čítal a čítal, kým z tých kníh nevyčítal a nenaučil sa všetkým strigônstvám a čarodejstvám. O sedem rokov sa černokňažník vrátil domov a našiel všetko tak, ako to zanechal, a chlapca pochválil.

